

[Nina Andersen.]

er det, fordi det i den Slags Tilfælde vil være vanskeligt for de to Læger, som i givet Fald skal træffe Afgørelse om, hvorvidt Indgreb kan finde Sted, at skønne over, om Betingelserne for et saadant foreligger. De har jo nemlig kun Kvindens Udsagn at støtte sig til, og Muligheden for at faa yderligere Oplysninger er afhængig af, at Sagen klarlægges ved en Politiundersøgelse. Jeg skal anbefale, at man vedtager dette Ændringsforslag, og jeg skal i øvrigt med Hensyn til denne Ændring henvise til Justitsministerens Skrivelse af 14. December 1936, som indeholdes i Bilagene til Betænkningen.

Det samme gælder Ændringsforslag Nr. 3 til § 3, Stk. 1. Det er den Paragraf, hvori der tales om, paa hvilken Maade Svangerskabsafbrydelsen kan finde Sted. I Lovforslagets oprindelige Affattelse lød Paragraffen saaledes:

„Afbrydelse af Svangerskab maa kun foretages af en autoriseret Læge efter Samraad med en anden autoriseret Læge, i Almindelighed Kvindens sædvanlige Læge“,

og der var saa tilføjet:

„eller — i det i § 2 omhandlede Tilfælde — den ved Klinikken ansatte raadgivende Læge.“

Det foreslaas nu, at disse sidste Ord udgaar. Aarsagen til, at dette er foreslaaet, er, at disse Ord har givet Anledning til Misforstaaelser. Der har været givet Udtryk for den Opfattelse, at Kliniklægen i alle Tilfælde skulde forespørges, og det er naturligvis ikke rigtigt, han kan forespørges. Hvis Kvinden foretrækker at anvende Kliniklægens Læge i Stedet for en anden, kan han forespørges, men det er ikke noget Paabud. Da en saadan Misforstaaelse altsaa har fundet Sted, foreslaas det, at Paragraffen ændres saaledes, at de Ord, som har givet Anledning til Misforstaaelsen, udgaar.

Til § 6, som indeholder Straffebestemmelserne for de Tilfælde, hvor Svangerskabsafbrydelse ulovmedholdeligt har fundet Sted, er der stillet et Ændringsforslag fra Flertallets Side om en Tilføjelse, saalydende: „Under særlig formildende Omstændigheder kan Straffen bortfalde“. En saadan Adgang til Bortfald af Straf findes i Straffelovens nugældende § 242, den, som efter det næste Lovforslag skal udgaa, og den, som i Øjeblikket indeholder Straffebestemmelserne for Svangerskabsafbrydelse. Flertallet har derfor fundet det rimeligt, og Justitsministeren har sluttet sig hertil, at denne Mulighed for Strafbortfald ogsaa indeholdes i det Lovforslag, som her foreligger.

Jeg kommer saa til en Tilføjelse til § 6. Det er den Tilføjelse, jeg tidligere omtalte som værende betydningsfuld. Der skal igennem denne Tilføjelse gives Mulighed for, at ogsaa en Mand, som ved sin Svigten over for en Kvinde, han har besvangret, ligesom driver hende til i Fortvivlelse at foretage en ulovlig Svangerskabsafbrydelse, skal kunne idømmes Straf. Det nye Stykke lyder saaledes:

„Fremkommer der under en Sag, der er rejst til Straf for ulovlig Svangerskabsafbrydelse eller Forsøg derpaa mod en uden for Ægteskab besvangret Kvinde eller hendes Medhjælpere, saadanne Oplysninger, at det maa anses for godtgjort, hvem der har besvangret hende, straffes denne med Fængsel indtil 1 Aar, under formildende Omstændigheder med Hæfte, saafremt det godtgøres, at han trods Henvendelse fra Kvindens Side om Støtte af personlig eller økonomisk Art har undladt at yde hende en efter Forholdene rimelig Støtte og Bistand, og denne Undladelse har været af afgørende Betydning for hendes Beslutning om at afbryde Svangerskabet.“

Naar jeg før sagde, at jeg synes, denne Ændring var betydningsfuld, er det, fordi jeg synes, at der derigennem fra Statsmagtens Side gives Udtryk for, at en Kvinde, der paa den Maade svigtes af den, der er lige saa delagtig i Svangerskabet som hun, ikke alene skal være den, der ifalder Strafansvar, men at der ogsaa skal være en Mulighed for, at den Mand, hvis Forhold viser, at han utvivlsomt ogsaa har en Skyld, bliver straffet, og det forekommer mig, at det er vigtigt, at et Lovforslag af denne Karakter med Straffebestemmelser for Kvinden ogsaa indeholder saadanne Bestemmelser, at man kan finde frem til den rette Sagvolder.

Endelig er der af Flertallet foreslaaet en Tilføjelse til § 7. Jeg gav ved første Behandling Udtryk for min Tilfredshed med denne Paragraf, hvorigennem man kunde komme til Livs Mennesker, som af egoistiske eller snævre moralske Synspunkter vilde forsøge paa et tvinge en Kvinde, som ønskede at gennemføre sit Svangerskab, til at lade dette afbryde. Jeg gav Udtryk for min Tilfredshed med denne Bestemmelse, men vi er i Udvalget under Drøftelserne kommet til den Opfattelse, at Straf ikke alene skal kunne idømmes i Tilfælde, hvor man ved Trusler af forskellig Art søger at tvinge en Kvinde til at lade sit Svangerskab afbryde, men ogsaa skal kunne idømmes i Tilfælde, hvor en Person forsøger paa ved